

ernes Gjærning og det Urimelige i, at man ikke paa en tilsvarende Maade vil yde dem Løn, saalænge er der Mange, der iftemme i fuldt Kor, men naar det kommer dertil, at Kommunerne selv skulle yde deres Lærere en passende Løn, saa trække de sig meget forsigtig tilbage (Hør! Hør!). Jeg har omtalt, at det er min Hensigt at erindre Kommunerne om den Pligt, de efter Anordningen af 1814 have til at lønne deres Skolelærere, og jeg tror, det er rigtigt, at man gaar videre med denne Anordnings Udførelse, inden man tænker paa ved Statskassens Midler eller paa anden Maade at skaffe Tilskud til Almueskolevesenet i det Hele, men det er ogsaa vitterligt, at denne Lønte ikke har fundet ubetinget Billigelse, og dog tror jeg, det skal indrømmes, at den hviler paa den Overbevisning, at mange Kommuner have Naad til at yde deres Lærere det Tilskud, som de hidtil have negtet. Jeg kan saaledes formentlig med Jøbe anbefale, at man vedtager det af mig stillede Ændringsforslag, men paa den anden Side vil jeg erklære, ligesom jeg i Folkethinget erklærede med Hensyn til et noget derfra afvigende Forslag, at jeg kan modtage det Forslag, som er stillet af de tre ærede Medlemmer. Det er et værdt Ønske om at gjøre Noget til Forbedring af Almueskolelærernes Kaar og at vi skulle gjøre det snart, der bringer mig til at modtage Forslaget, skjøndt det efter min Anskuelse afviger mere fra det Grundlag, paa hvilket vi befinde os, end det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, og skjøndt flere af de Betskæmpe, som den ærede sidste Ræder anførte mod mit Forslag, ogsaa ramme det af ham forespørgte Forslag. Vedtages dette Forslag af Rigsdagen, skal jeg gjøre mit Bedste for, at Hensigten dermed kan blive opnaaet, og jeg skal gjøre det, uagtet jeg maa tilstaa, at det vil give et Arbejde for Ministeriet, som der kun er saa Kræfter til at udføre. Det kan blive et ikke ringe Arbejde, der vil flyde deraf, men jeg skal gjøre, hvad jeg er i Stand til for at udføre det i Overensstemmelse med Hensigten. Jeg henstiller altsaa, om man vil vedtage dette Forslag, eller ikke.

Sauerløv: Svormeg et jeg end paafjønner de Foredrag, vi hørte af den ærede 7de Landssthingsmand for 1ste Kredts (Carstensen) og af den ærede 5te Landssthingsmand for samme Kredts (Sonquibers) ved denne Sags første Behandling til Forsvar for det Ændringsforslag, der er stillet af den høitærede Krigsminister om at erholde et Beløb til Feltstyts, saa kan jeg dog ikke tiltræde det. Hvor stor Pris jeg end sætter paa de to ærede Sagkyndiges Anbefaling, forekommer det mig dog, at denne Anskaffelse ikke kan være saa paatvængende nødvendig, som det fra deres Side er gjort gjældende, thi var det saa, formener jeg, at Rigsdagen var bleven sat i Stand til at kunne danne sig en Mening derom paa et tidligere Stadium, end flet er. Jeg har levet i

den Tro, at vort Feltstyts var saa nogenlunde tidsvarende, men jeg maa, efter de Oplysninger, der nu ere meddelte, absolut være nødt til at faae en anden Mening. Jeg kan ikke betragte det Spørgsmaal, der her er Tale om, anderledes end som et Tidsspørgsmaal. Hvis vort Feltstyts er det underordnet, som vore Nabostater have, saa mener jeg, at der er en stor Nødvendighed for, at vi maa anskaffe Styts, der er tidsvarende; men paa den anden Side forekommer det mig, at det er meget at forlange, at dette Thing skal bevilge det her foreslaaede Beløb i Følge de Oplysninger, der nu ere fremkomne fra vore to meget ærede, sagkyndige Medlemmer, som dog ikke ere saa fyldestgjørende, som man med Billighed kan forlange, naar der er Tale om et saa stort Beløb. Jeg maa saaledes stemme imod det Ændringsforslag, der omhandler denne Bevilling, og tilraade andre ærede Medlemmer at gjøre ligesaa.

Medens jeg har Ordet, vil jeg i Korthed omtale de Ændringsforslag, der ere stillede, saavel af den høitærede Kultusminister, som af tre ærede Medlemmer, om en Forandring i Finantslovsforlagets § 26 Nr. 48, angaaende Tilskuddet til Lærernes Lønning. Selv om jeg ikke havde nogen anden Grund, kunde jeg ikke stemme for et Forslag, som bemyndiger Ministeren til administrativt at fordele et saa stort Beløb som det, der her er Tale om. Jeg vil erkende, at saaledes som Nr. 48 er redigeret i Lovforslaget, tiltaler det mig ikke i meget høi Grad, men paa den anden Side tiltaler det mig langt mere end de to her stillede Forslag, netop fordi der i det af Folkethinget vedtagne Forslag er Regler, hvorefter Bidraget bliver at uddele, og det stiller sig for mig, at der derefter er Mulighed for, at Lærerne virkelig faae et Tillæg, hvormod der vil kunne gaa meget lang Tid hen, inden de vidtløftige Undersøgelser, som de andre Forslag forudsætte, ere foregaaede, og inden Skoleinspektionerne og Ministeriet i Forening kunne komme til at afgive en Erklæring. Der er ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg maa stemme imod disse Ændringsforslag, og det er den, at jeg ikke synes, at det er forsvareligt at berede Finantsloven Banstigeligheder lige over for Spørgsmaal, som jeg vel anser for vigtige, men dog ikke for saa vigtige, at de jo nok kunne taale en Udsættelse.

Carstensen: Jeg skal ikke mere end høist nødvendigt lægge Beslag paa det høitærede Things Tid, men det forekommer mig, at den Udtalelse, der faldt fra det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, efter min Opfattelse røber en Misforstaaelse af det, hvorom det ved denne Leilighed gjælder, nemlig Anskaffelsen af Kanoner. Det ærede Medlem ytrede, at det ikke var paatvængende nødvendigt at faae disse Kanoner, og at det overhovedet kun var et Tidsspørgsmaal. Nei, det er langt mere end et Tidsspørgsmaal; der er Spørgsmaal om at faae et vist Styts leveret med gode